

Nummer 5

1. Marts 1906.

55. Aargang

Tale af Apostel Hyrum M. Smith

holdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City, den 6. Oktober 1905.

Brødre og Søstre, jeg haaber I ville stænte mig den samme Opmærksomhed, som I have stænket de Brødre, der have talt for mig, og understøtte mig med eders Bønner, saa at jeg maa være inspireret af Herrens Mand, medens jeg bærer Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Sandhed. De Sidste-Dages Hellige nyde tilvisse en glædelig Tid sammen, naar de komme til disse General-Konferencer. Det slaar aldrig fejl, at de jo komme sammen med Bøn i deres Hjerter, og det Dnske, at Herren maa have noget at sige til dem gennem sine Tjenere, der komme til at tale; og naar de komme sammen med saadanne Følelser, saa slaar det heller aldrig fejl, at de jo ville saa Herrens Ord at høre, hvilket vil fylde deres Hjerter med Glæde og Taknemmelighed, og bortjage enhver Tvivl, som muligvis kan have opstaaet hos dem. Det fejler aldrig, at de jo blive opbyggede og styrkede, og naar de gaa til deres Hjem, efter Konferencen er sluttet, saa føle de, at Herren er med sit Folk.

Hvad der fornemmelig hviler paa mit Sind denne Eftermiddag, er det Bærks store Betydning, der blev indført i Verden i denne vor Dag og Tidssalder formedelt Profeten Joseph Smith. Her samles vi i temmelig stort Antal, og dog, hvis alle de Sidste-Dages Hellige vare samlede paa dette Sted, saa vilde de kun være som en Haandsfuld i Sammenligning med den store Mangfoldighed af Mennesker, som nu leve paa Jorden. Vi ere blevne meget benaadede af Herren, idet han har sendt sine Tjenere til os med Sandhedens Ord ved Aabenbaring, og har

beredt vore Hjerter til at aannamme det og til selv at erholde Vidnesbyrd om, at den Aabenbaring, han har skænket Verden, er sand.

Vi som ere yngre, Israels unge Mænd og Kvinder, der ere blevne saa meget begunstigede ved at være fødte blandt de Hellige og have Vidnesbyrdet om Sandheden indprentet i os, og dens Sæd vokse og udvikle sig i os fra Begyndelsen, burde visseelig føle os meget taknemmelige til vor himmelske Fader for samme. Hele Verden ligger endnu i Mørke desangaaende. „Dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“ (Math. 24, 14.) Engelen bragte os dette Evangelium, for at det skulde blive forkyndt for enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, og endskønt vi gøre meget for at bringe dette Budskab til Jordens Nationer, saa er det alligevel kun lidt i Betragtning af det store Arbejde, som skal udføres i den Retning, og vi have kun gjort lidt deraf endnu.

Jeg tror alt, hvad Brødrene, som har talt, har berettet om de Sidste-Dages Hellige. Jeg tror visseelig, at de ere Guds Børn, og at de have et brændende Vidnesbyrd om Sandheden i deres Hjerter. Jeg tror tilvisse, at de elske Sandheden og bestræbe sig paa at holde Herrens Befalinger; og alligevel er jeg tilbøjelig til at tro, at der endnu tiltrænges mere Hjælp iblandt os end burde være Tilfældet. Jeg tror, det er nødvendigt at befæste dem endnu mere i Kundskab om Sandheden, paa Grund af de mange store Betsignelser, som Herren har skænket dem, og de mange Hjælpe midler som stilles for dem, hvorved de kunne blive underviste og lære ham at kende. De have den hellige Skrift (Bibelen) der indeholder Guds Ord, Mormons Bog, Pagtens Bog og den kostelige Perle; de have ogsaa andre Bøger og Skrifter, som blive publicerede fra Tid til anden, der indeholde Taler og Herrens Ord igennem hans Tjenere. De have Udgang til alt dette, og de behøve blot at aabne Bøgerne og deri læse Herrens Ord, dersom de ønske det. I Forbindelse med dette, synes det endda nødvendigt, at de Tolv (Apostlerne) og de syv Præsidenter over de Halvfjerds maa besøge de forskellige Staver i Zion og anvende deres hele Tid, Maaned efter Maaned og Aar efter Aar for at opmuntre de Hellige til Trofasthed, og undertiden irettesætte dem for deres Daarskab, søgende, saa at sige, at holde dem i Vinje og hindre dem fra at vige af Vejen og efterhaanden forsømme alle deres Pligter. Dette er noget af det, som jeg tror ikke burde være Tilfældet. Jeg tror at de Hellige burde forstaa og efterleve Sandheden, ligesaa godt som Herrens Tjenere, og at de burde være ligesaa grundfæstede i Troen. Det burde være ligesaa umuligt at røkke dem fra Sandheden, som det er at røkke de Mænd, der staa som Kirkens Ledere; og saaledes kunde den Tid, som de Tolv og de Halvfjerds nu maa bruge iblandt de Mænd, der ere Medlemmer af de Halvfjerds Rvorummer, blive anvendt iblandt de Hundreder af Millioner Mennesker, der leve ude i

Verden, og ere uden Kundskab om Evangeliets Sandhed. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dersom Folket ude i Verden kunde høre Herrens Ord forkyndt under Aandens Indflydelse, ligesaa meget som de Hellige nu faa det at høre, at mange tusinde oprigtige Sjæle ude i Verden da ville blive bragte til Kundskab om det sande Evangelium, og blive samlede med de Hellige, og erholde de Betsignelser, som tilhøre Guds Hus, og der virke baade for deres egen personlige Frelse, og for deres hensovende Slægtninges Forløsning. Vi burde sætte mere Lid til Herren, end vi gøre, og til den Helligaand, han har lovet os til at oplyse vort Sind, og komme til at fatte og forstaa alting rigtigt og derved blive bedre og mere trofaste, end vi nu ere, uagtet der kan siges meget godt om os som vi ere. Brødre og Søstre, der er ingen som helst Grund for, at de Hellige ikke skulde kunde holde Herrens Bud og Befalinger; der er ingen Undskyldning for nogen at forsømme at opfylde sine Pligter imod Herren eller imod sine Medmennesker. Herren har visseelig udraaft sin velgørende Haand til os, og han har tilvisse ikke holdt den tilbage, naar vi have paakaldt ham. Han har opfyldt sine Forjættelser til os, naar vi have anraabt ham, hvad enten det var om Visdom eller Livsophold, Oplysning eller Kundskab, lige meget hvad det monne være; dersom det har været til Gavn for os eller for Menneskene i Almindelighed, saa har han ikke nægtet os det. Alt, hvad de Sidste-Dages Hellige med Rimelighed har kunnet ønske, har han tildelt dem rigeligen. Vi burde holde fast ved Sandheden. Der vil tilvisse hvile et stort Ansvar paa de Hellige, dersom de ikke forblive trofaste, efterat Herren har gjort saa meget for dem. Det sidste forløbne Aar har været overordentlig gunstigt i alle Henseender, og Høsten rig iblandt de Hellige. Held og Fremgang i timelig Henseende har vist sig i alle Retninger, og Herrens Aand har været udgydt i rigt Maal. Profeti, Aabenbaring og andre af den Helligaands Gaver har været dem tildelt, og alt dette har Herren gjort for os. Burde vi ikke derfor ogsaa være oprigtige og trofaste i at holde og efterleve hans Befalinger? Vi burde ikke klage, dersom vor Stavs Konference bliver afholdt uden at nogen af de ledende Brødre, som vi kalde Kirkens Autoriteter, ere til Stede iblandt os, thi, Brødre og Søstre, enhver Mand, som bærer det hellige Præstedømme, er en af Kirkens Autoriteter, og Herren kan tale til Folket gennem en Diakon og meddele ham sin Villie, enten det være Ros eller Dadel, eller at stænke ham visse Naadegaver. Digesaa med en Lærer eller en Præst, Biskop, Højpræst, en af de Halvfjerds eller Præsidenten over Staven, alle ere Guds Tjenere og Kirkens Autoriteter, og naar I have dem iblandt eder, saa kunne I høre Herrens Ord forkyndt, og ligeledes høre, se og føle, at de ere inspirerede af Herren. I skulle derfor ikke være misfornøjede eller klage, dersom ingen af de Dols, eller nogen af det Første Præsidentskab over de Halvfjerds, eller selv om Kirkens Første Præsidentskab finder

det umuligt at være til Stede hos eder. I bør læse Herrens Ord af Bøgerne, og naar I nedkæde omkring Familie-Altret, saa skulle I paakalde Herren og bede ham om Visdom, Dommekraft og Oplysning. I skulle fæste mere Lid til ham, og mindre, end nogle af os gøre, til dem der almindeligvis regnes for Kirkens Autoriteter, og dernæst tænke paa Jordens Nationer, de forskellige Slægter, Tungemaal og Folk, der alle ere Herrens Børn, og som ere adspredte over Jorden i alle Retninger i utallig Mængde, hvoraf mange vente paa at faa den gode Hyrdes Røst at høre. Bed ikke blot for eder selv, men ogsaa for dem. Bed om at Evangeliet's Dør maa blive aabnet for dem, saa at Herrens Tjenere maa blive sendt til dem, og at de, der ere anbetroede Ansvar for at bringe Evangeliet til alle Nationer, maa blive i Stand til at gaa uhindret, og at de maa kunne gaa ledsagede af eders bedste Ønsker og Betsignelser, samt at I maa selv lære bedre at sætte Pris paa de af Kirkens Autoriteter, som maaske sidde daglig tilbords med eder i eders Hjem og maaske ere enten eders Sønner, Ægtefæller eller Fædre, og som ere betroede det hellige Præstedømme.

Jeg havde tænkt at læse noget ud af den hellige Skrift, men var nærved at have glemt det.

„Atter ligner Himmeriges Rige et Liggendefæ, skjult i en Ager, hvilket et Menneske fandt og skjulte, og gif af Glæde derover hen og solgte alt det han havde og købte den Ager.

Atter ligner Himmeriges Rige et Menneske, en Købmand, som søgte efter gode Perler, hvilken, der han fandt en meget kostelig Perle, gif bort og solgte alt det, han havde, og købte den samme.“ (Math. 13, 44-46.)

Sætte vi saa stor Pris paa Guds Rige? Burdere vi det højere end noget andet? Er det os kærere end Jordens Frembringelser, Guldet i Minerne eller andre Skatte, som vi kunne erhverve os ved heldig Forretningsførelse og Vindskibelighed i det daglige Liv? Betragte vi Guds Rige som en kostelig Perle, der opvejer alt andet? Jeg tror at vi gør det. Alt andet er som intet at regne imod det, og med Glæde ville vi sælge alt, hvad vi eje, dersom det gøres nødvendigt for at komme i Besiddelse af det, eller i det mindste for at blive Medlem af Riget.

Hold derfor fast ved Sandheden, Brødre og Søstre. Tag fat paa Jernspiret (Guds Ord) og gif aldrig slip paa det. Vedbliv at gaa fremad med eders Dine fæstede paa Livsens Træ, indtil I faa at nyde af dets Frugt, hvilket er Herrens Ord, som fremfor alt andet bringer Glæde til et retfærdigt Menneskes Sjæl. Værer trofaste alle eders Dage. Bered eder paa at fremhjælpe den Gerning, der er bestemt for Menneskeslægten's Frelse, og vær ikke tilfreds med at kunne sige: „Jeg føler i mit Hjerte en fast Overbevisning om Sandheden; jeg veed at Evangeliet

er sandt og jeg glæder mig ved det," og dermed lade det være nok. Hold ikke op der, men sig lidt mere: „o Herre, gør mig til et Rødsfab i din Haand. Gør alle dine Tjenere, som ere blevne kaldte af dig, til underfulde og dygtige Rødsfaber i din Haand, saa at dette Evangelium, som har fyldt min Sjæl med Lys og Glæde, maa blive sendt ud i Verden, saa at min Næste, min Broder, dine Børn maa komme til at glæde sig i dig, tillige med mig, ved at indkomme i dit Rige.“ Jeg beder, at Vidnesbyrdet om Sandheden maa altid forblive hos eder, mine Brødre og Søstre, og at Mørkets Magter aldrig maa kunne lede eder bort fra Pligtens og Retfærdighedens Sti. Herren vil være med eder og benytte eder, og gøre eder til en Velsignelse for Verden, og igennem os — ja igennem os, ligesom igennem Fader Abraham; formedelst vor Trofasthed i at holde Herrens Befalinger, vil hele Verden werde velsignet og blive bragt til at herliggøre Guds Navn. Dette er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tidens brændende Spørgsmaal.

Vi finde det passende fra Redaktionens Side, at holde vore Læsere bekendt med Udviklingen af den saakaldte „Smoot Sag“, der har saa stor Betydning for Utahs Befolkning, som et Hele, og de Sidste-Dages Hellige i Særdeleshed. Billedlig talt kommer „Mulesoden“ i Præsteforeningen mere og mere tilsyne, efterhaanden som disse politiske Sjælsjergere opdage, at deres „Kort“ ikke ere gode nok til at vinde Spillet.

Først var deres Trumf jo „Polygami“, og de vandt saa vidt, at Utahs lovligvalgte Repræsentant i Kongressen blev afvist og maatte gaa hjem; men saa gif de politiske Præster og deres republikanske Meningsfæller i det mindste ind paa, at dersom Utah vilde sende en Mand, som ikke var Polygamist, og som i andre Henseender var dygtig og velskiftet til at repræsentere vor Stat paa en værdig Maade i Nationernes Højraad, Senatet, saa vilde „Ragen være velbagt“, og ingen vilde kunne have Indsigelser at gøre, hvadenten han var Mormon eller Methodist, Jøde eller Hedning — Religionen maatte der ikke tages Hensyn til i Stats-Affærer, men det var alligevel ikke deres Mening at staa ved den Afford, og dette viste sig straks, da Reed Smoot blev valgt til Medlem af de Forenede Staters Senat.

Præsteforeningen her i Salt Lake City forenede sig med de frasalbne „Mormoner“, og andre „Mormonhadere“ og udsendte deres usandsfærdige Cirkulærer i alle Retninger, og i Forbindelse med andre Allierede (deriblandt Kvinder af alle Grader efter moralsk Maalestok) fik de en Protest i Stand og indsendt til Senatet, som overgav den i Hænderne

paa en Komitee, der nu har haft den under Behandling i næsten tre Aar, og tilfids er kommet til det Resultat, at Hr. Smoot ikke er Polygamist og derfor ikke kan blive nægtet Sæde i Senatet under det Paa-skud. Men han var jo „Mormon“, og dertil en Apostel, og har man nogensinde hørt, at en Apostel var Senator? — Man maatte dog fra alle Sider indrømme, at han var en dygtig og eksemplarisk Mand, og de Sammensvorne maatte derfor hitte paa et andet Paa-skud for om muligt at faa ham ud, og tillige for i Fremtiden at forhindre, at nogen „Mormon“ kom til at repræsentere Folket i Utah, enten i Kongressen (Huset) eller i Senatet.

„Højsforræderi“ bestemte man saa skulde være Løsenet; han havde jo i Begavelseshuset eller i Templet gjort Løfter, som han ikke havde Ret til at aabenbare, ligesom maaske mange Senatorer og Kongresmænd have gjort i de hemmelige Foreninger, som de tilhøre, enten som Firmurere eller Medlemmer af andre Organisationer af en lignende Beskaffenhed, men en „Mormon“ maatte ingen Hemmeligheder have, og naar han ikke vilde ud med alt, hvad han vidste, saa maatte han være en Landsforræder, og farlig for vor Nations 80 Millioner Menneſker.

Med dette Løsen fik man Frelseren naglet til et Kors mellem to Røvere og spottende sat Beskyldningen øverst paa Korset: Jesus af Nazareth, Jødernes (foregivne) Konge. Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrum, bleve jo ogsaa fængslede og myrdede som Landsforrædere, og hele „Mormon“ Folket fordrevet fra de Forenede Staters Omraade under Paa-skud, at de vare fjendtlige og farlige for Nationen; men skønt de maatte søge sig et Hjem i en anden Nation, som paa den Tid stod i et virkeligt fjendtligt Forhold til vor Nation, nemlig Meksiko, hvoraf det senere Utah udgjorde en Del, var det første, som disse uretfærdigt behandlede og fordrevne Mormoner gjorde, at udfolde Stjernebanneret paa Toppen af et Bjærg, som til denne Dag er kendt af alle under Navnet „Ensign Peak“, der er beliggende overfor Saltstaden, som den Gang ikke eksisterede; ej heller var der nogen Præsteforening paa den nedenfor udbredte golde Slette, hvor den florerende og smukke Stad nu er beliggende, straalende som en Perle i det smukke Landskab, som „Mormonerne“ Fliid og Vindstibeligbed har frembragt under Ledelse af deres store Leder, Pioneren Brigham Young og hans Efterfølgere og Medhjælpere.

I det „Mormonerne“ udfoldede Stjernebanneret, erklærede disse patriotiske Landsflygtige, at de dermed tog Utah og alt det omliggende ubebodde Land i Besiddelse paa de Forenede Staters Vegne, og saa hurtigt som muligt ansøgte de Regeringen om Optagelse som Stat i Unionen, medens paa samme Tid deres unge og midaldrende Mænd tjente Nationen som Soldater i Armeen, der tilfids besejrede Meksiko og vandt den store Landstrækning, hvoraf der siden er dannet flere blomstrende

Stater i Unionen. Og dog blev Utah fraholdt sin Ret i saa Henseende i mange Aar, men bar sin fornødrede Stilling hele Tiden med Taalmodighed.

Da Nationen splittedes og den frygtelige Borgerkrig i fire Aar sønderrev de stærkeste Baand paa en grusfuld Maade, udbviste „Mormonerne“ atter deres Loyalitet ved at nægte at forene sig med Oprørerne, og dertil paatog de sig at beskytte Postbefordringen mellem de østlige Stater og Kalifornien, hvilket vanskelige Hverv de udførte udmærket, og det paa en Tid da dette maatte ske med Hestebefordring ved unge Mænd, der udsatte deres Liv iblandt de blodtørstige Indianere, som den Gang herskede uindskrænket over de udbredte Sletter og Bjærgene, der laa øde næsten helt øst til Missourifloden, og vest næsten til Kalifornien. Var dette „Mormon“-Patriotisme eller ikke? — thi det maa vel bemærkes, at disse „Mormoner“ næsten alle havde gjort lignende Løfter i Begævelshuset, som man siger at Senator Smoot har gjort, og som skal kaldes Højforræderi mod Regeringen.

I vor Nations sidste Krig med Spanien finde vi atter stærke Beviser paa „Mormonerne“ Patriotisme, idet at Utahfolket stillede det forlangte Antal Frivillige til Nationens Raadighed, hvoraf maasse det store Flertal vare Søønner af „Mormon“-Forældre, og at de gjorde vor Stat Være som Krigere, ligesom andre Søønner af „Mormon“-Forældre have sat Skræk i de stinkellige Præster i Utah og andre Steder, er bekendt nok til ikke at behøve videre Forklaring.

I alle Dele af vor Nation og iblandt Armeen paa Krigsfod i de fjærne Filippinske Øer genlød Ekkoet af Utah-Batteriernes Berømmelse, og ved deres Hjemkomst vare alle Klasser af Utah-Borgere enige om at bringe dem en Hyldest, som næppe nogenfinde kan overgaa den, som blev vist disse hæderlige, brave og patriotiske Utah-Krigere. Og endda skal Løsenet „Højforræderi“, som, hvis det kan ramme Senator Smoot, vil ogsaa kunne anvendes paa enhver anden „Mormon“, der modtager visse Ordinanser i noget Tempel her i Utah.

En udmærket satanisk Plan til at berøbe alle „Mormoner“ deres borgerlige Rettigheder! — bare den vil lykkes for disse fanatiske Hyklere og deres mere eller mindre skyldige Medhjælpere af begge Køn.

C. (i Vikuben.)

Vil du undgaa mange Genvordigheder i Livet, da giv Agt paa andres Erfaringet, der havde vandret Vejen, før du kom!

Det er Daarskab ikke at ville tro andet, end hvad du selv kan se eller føle. Dette kunne Dyrene tro. Hvad er da Fornuften for?

 Torsdag den 1. Marts 1906

En elsket og højagtet Konge.

Ved Kong Christian den Niendes Død, den 29. Januar, tilendbragtes en elsket og højagtet Fyrstes Regeringstid over sit Folk og Land, det gamle Danmark. Fra det Øjeblik, hans uventede og pludselige Død blev bekendtgjort, til Bisættelsen af hans Lig i Roskilde Domkirke den 18de Febrnar, har hans Navn og hæderlige Regering ligget alle paa Tunge, og maasse uden mindste Modsigelse var han højagtet af enhver af hans Undersaatter saavel som af Regenter og Folk i mange andre Lande. Uden Tvivl var det hans Ønske, medens han levede, at enhver af hans Undersaatter skulde ens nyde alle de Rettigheder, der under Landets Love tilkom dem, uden Hensyn til Rang eller Stand. Nu er han gaaet den Vej, vi alle som jordiske maa vandre; han er gaaet til sin Hvile indtil Opstandelsens skønne Morgen, da alle skulde høre Engelenes Røst, de Døde opstaa af deres Grave og for den store og retfærdige Dommer gøre Regnskab for deres Gerninger i dette Liv.

Under denne gode Konges Regering have de Sidste-Dages Hellige nydt fuldkommen Frihed i dette Land for Udøvelsen af deres Gudsdyrkelse og Udspredelsen blandt deres Medmennesker af Herrens Budskab til denne Slægt. Desto værre er dette ikke i Almindelighed agtet værdigt deres alvorlige Opmærksomhed og Undersøgelse. Men vi ere Landets Regering takskyldige for den Beskyttelse, den har ydet os mod saadanne, som ellers gerne vilde forvolde os Ufred, Undertrykkelse og Forfølgelse, hvis ikke Landets Love og Regering stod som en Skærm mellem dem og os. Vi statte højt den Forfatning, der har været os saa gunstig for Udførelsen af vore Pligter i religiøs Henseende, nemlig at sprede Guds Lys og Kundskab blandt Menneskene, hvilket, naar det efterkommes, er af uvurderlig Værd og har til Følge sand Lykkeligheg baade her og hijsket. Herrens Værk har haft god Fremgang i Danmark, hvor der endnu er mange Tusinder af gode oprigtige Mænd og Kvinder, der elske Sandhed, Dyd og Ret, men alligevel ere saa dybt indgroede i deres Fædres Traditioner og Mysterier, at de ikke have Mod nok til at rive sig løs fra Bantrens og Mørkets Beje, og lytte til det glade Budskab, der lyder for dem, medens det endnu hedder „i Dag“.

Sammen med alle andre af Landets Sønner og Døtre, Fædre og Mødre, kunne vi have ønsket, at endnu flere Aar kunde være bleven tillagt denne ædle Konges Levetid, men vi nære ogsaa det Haab og tro,

at hans Tronsfølger, Kong Frederik den Ottende vil træde i sin værdige Faders Fodspor, og tilegne sig den samme fulde Tillid og Yndest, som hans Fader havde vundet sig i Folkets Hjerte, hvilket saa tydeligt er bleven lagt for Dagen ved alle de Ofre og Vresbevisninger, vi i den senere Tid have set og læst om.

Det var Folket en Beroligelse under Spændingen, der paafulgte den første Tidende om Kongens Død, at høre, at han hensov blidt og roligt uden megen Lidelse, samt at han havde overlevet den Glæde at se sin Sønnesøn udvalgt af et Nabofolk til at indtage Kongesædet i deres Land, og saaledes knytte endnu stærkere det i Forvejen eksisterende stærke Venstabsbaand mellem Danmark og Norge, der jo ogsaa har fælles Maal. De Hellige ere forpligtede under deres Trosbekendelse til at være „Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige, samt adlyde, ære og opretholde Lovene;“ og dette Lands Love have i en meget lang Tid været alt, hvad ethvert ærligt og oprigtigt Menneske kunde forvente eller ønske paa det religiøse Omraade. Gud velsigne vort kære Fædreland, dets nye Konge, Frederik, og alle gode og oprigtige Undersaatter!

Afsløsning. Følgende Eldster, der have udført et hæderligt Arbejde i Missionens Interesser i Danmark og Norge, løses derfra for at rejse tilbage til deres Hjem i Zion som følger: Peter W. Knudsen fra København til Brigham City; Hans B. Nielsen fra København til Hyrum, Utah; Nephi Hansen fra Aarhus til Brigham City, Utah. Andrew L. Andreassen fra Aarhus til Mink Creek, Idaho; Gustaf A. Johanson fra Kristiania til Salt Lake City, Utah; Claudie D. Michaelsen fra Trondhjem til Mayfield, Utah; Oscar Andersen fra Trondhjem til Peteresen, Utah; Erich C. Heinrichsen, som har præsideret over Bergen Konference i næsten to Aar og senere virket blandt Slægt og Venner i Danmark, løses fra sin Virksomhed i Aarhus Konference og rejser hjem til Provo City, Utah.

Forflyttelse. Eldste James N. Petersen fra Københavns til Aalborg Konference, og Eldste Lauritz A. Lauritzen fra Aalborg til Københavns Konference.

Præsident J. M. Christensen og Præsident P. Matson fra Stockholm ankom til København den 16. efter en meget interessant Rejse gennem Holland og Tyskland, i hvis Hovedstæder de fandt meget, der tiltrak deres Opmærksomhed.

Foraarskonferencerne

i den skandinaviske Mission ville begynde med et Møde Lørdag Aften, fortsættes om Søndagen og sluttes med et Møde Mandag Aften. Det første Møde holdes paa de forskjellige Steder som følger:

3	København	Lørdag	Aften	d. 31.	Marts
3	Aarhus	—	—	d. 7.	April
3	Ålborg	—	—	d. 14.	—
3	Bergen	—	—	d. 21.	—
3	Trondhjem	—	—	d. 28.	—
3	Kristiania	—	—	d. 5.	Maj

Paa hvert Sted holdes en Søndagskolekonference Søndag Formiddag; om Mandagen Præstebømmets Møder; Tirsdag Aften holde de Unge Mænd og Unge Kvinder deres Konference.

Beskrivelse af det store Tempel i Salt Lake City, Utah.

(Fortsat fra Side 64).

Historiske Templer.

Det Evangelium, de Sidste-Dages Hellige forkynde, er Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde og er gengivet til Jorden til Menneskenes Frelse. Det indbefatter alt, hvad Gud har aabenbaret, der er nødvendigt for at frelse og ophøje hans Børn. Sandsynligt er det hans Vilje, at der skulde opføres Templer og hellige Huse, og at disse skulde holdes rene og ubesmitte, saa at den Helligaand maatte der have Bolig, og at Ordinanser kunde udføres i dem, som ikke kunde blive udførte andetsteds. 3 Overensstemmelse med denne Kundskab om Guds Villie og af Lydighed mod hans Befalinger have de Sidste-Dages Hellige bygget Templer i denne Tidsalder. Ikke alene var dette en Befaling, men i de udstykkede Dele af Bygningerne erholdtes der Aabenbaring, naar det var nødvendigt til Vejledning, ligesom det var givet Mose og Salomo.

Fra den Dag Vigtigheden af og det herlige Djemed med at bygge Templer blev aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige, har næsten intet Offer, udfordret af dem i den Retning, syntes dem for stort at bære. Dette er tilkendegivet derved, at de allerede have fuldført 6 Templer og det i et Tidrum af 60 Aar, medens de paa samme Tid have haft Tusinder af Uldster paa Mission i de forskjellige Verdensdele og have maattet flygte fra Voldsmand, omdanne en Ørk til et frugtbart Land, bygge nye Hjem, Kirker, Skolebygninger og andre Værestalter i mange Hundredvis. Templet i Salt Lake City blev der trofast arbejdet paa

i 40 Aar, og det staar som et majstættigt og herligt Monument bevidnende de Sidste-Dages Helliges Offer og Udhighed, Flid og Orden, Enighed og Tillid til deres Ledere. Det staar solidt og fast, som om det kunde bestaa for evigt. De Hellige have med Beredvillighed ofret mange Millioner af Dollars i Penge og Arbejde i denne Retning, ofte under meget trange Aar og prøvende Omstændigheder, naar det var haardt at faa det nødvendige til Livets Ophold, og Bekvemmeligheder vare ukendte.

Det første Tempel, de Sidste-Dages Hellige byggede, var i Kirtland i Ohio, hvilket blev paabegyndt i Juli 1833 og fuldført i Marts 1836, og kostede omtrent 70,000 Dollars. Snart efter dets Fuldførelse maatte de forlade det og flygte, men Bygningen staar der endnu.

Det andet Tempel blev bygget af dem i Nauvoo, Illinois. Arbejdet derpaa blev begyndt d. 6. April 1841 og fuldført og indviet d. 30. April 1846. Snart derefter bleve de af Pøbelen uddrevne fra deres elskte Tempel og smukke Stad, som de selv havde bygget. Dette Tempel kostede over en Million Dollars.

Det tredje Tempel, de byggede, staar i St. George, Utah. Arbejdet begyndte i November 1871, og det blev fuldført og indviet 1. Januar 1877 og kostede 800,000 Dollars.

Det fjerde Tempel er i Logan, Utah. Hjørnestenene lagdes i September 1877 og Bygningen blev indviet i Maj 1884. Den kostede 500,000 Dollars.

Det femte Tempel blev bygget i Manti, Utah, og Arbejdet derpaa blev begyndt d. 14. April 1879; det blev fuldført og indviet d. 21. Maj 1888 og kostede 992,000 Dollars. Ved Valget af dets Byggegrund maatte en stor Del af et fast Stenbjerg sprænges og ryddes bort, hvilket Arbejde alene beløb sig til nogle hundrede Tusind Dollars.

Det sjette er det store Tempel i Salt Lake City, som ovenfor er henført til; men de Hellige vente at vedblive med at bygge Templer. De have haft mangfoldige Beviser paa Herrens Bifald dertil, og ville ikke ophøre med deres Bestræbelser paa at fuldbyrde alt, hvad Herren fordrer af dem i den Retning. To andre Steder ere allerede udsøgte, hvor Templers Opbygning imødeses, det ene i Independence, Missouri, hvor det forventes det prægtigste af dem alle vil blive bygget, og det andet i Far West, Missouri.

Historien beretter, at Jøderne og Romerne søgte at retfærdiggøre deres Forfølgelser og Mord paa de tidlige Kristne ved Paastand om, at Kristi Tilhængere vare skyldige i Ugudelighed, Usædelighed og Mord. I vor Tid have ligeledes Kirkens Modstandere og uvidende og ildesindede Mennesker opvækket Had og Forfølgelse mod de Sidste-Dages Hellige ved en ivrig Udspreddelse af de afskyeligste Usandheder mod dem. Blandt andre Løgne saaledes sat i Omløb er den, at der i Templet

foregaar umoralste, gudsbespottende og grusomme Ceremonier, tilligemed en forfrækkelig Ed og meget andet lignende. I de senere Aar have dog Tufinder af Menneſker, ſom ikke ere af ſamme Tro, mødt vore Miſſionærer i mange Lande, og mange have beſøgt Utah og andre Stater, hvor de Hellige bo og været i Omgang med dem, og dette har haft til Følge, at mange ere komne til en bedre Forſtaeſe om de Sidſte-Dages Helliges Karakter, og ere blevne overbeviste om, at de gamle Beſtylninger og Rhytter ere aldeles uſande. Det er nu ganſte almindeligt at høre upartiſke og ærlige Folk, ſom have haft Lejlighed til at blive bekendt med trofaſte Medlemmer af Kirken, erklære, at diſſes Levned og Opførelſe er særdeles reen og moralſk, deres Afholdenhed og Flid mærk værdig, og at de elſte deres Gud ſaa højt, ſom det er muligt for jordſte, og ligeledes deres Næſte ſom ſig ſelv.

En anden af de gamle grove Uſandheder forhen udfpredt mod dette ſaa ſkammeligt bagtalte Samfund er nu godt paa Vej til ſin Begravelſe paa en lignende Maade. Deres Modſtandere og dem ſom uvidende gentage de gamle Opdigtelſer og Fabler, plejede at paaftaa, at „Mormonerne“ vare oprørſke og forræderſke, og ſøgte at nedbryde de Forenede Staters Regering. Intet kunde være mere det modsatte af Sandhed. Det er utallige Gange bleven bevist i de Sidſte-Dages Helliges ſandſærdige Hiſtorie, at Hengivenhed til deres Land og de Forenede Staters Regering er et af deres ſtærkeſte Karaktertræk. Fædre, Sønner og Brødre have uden Betænkelighed vovet deres Liv for at opretholde dets Inſtitutioner. Mænd af højſte Værdighed i Samfundet have Sønner, ſom have indſkrevet ſig og vedblive at lade ſig indſkrive i Nationens Militær- og Sø-Akademier for at berede ſig for Deltagelſe i Landets Forſvar.

De Sidſte-Dages Hellige tro, at de Forenede Staters Konſtitution var indrettet og ſkreven under guddommelig Inſpiration eller Styrelſe. Den borgerlige, religiøſe og politiſke Frihed, der garanteres ved dette herlige Dokument til hver Borger i Republikken, ſtattes af de Hellige ſom en uafhændelig Rettighed, hvert Individ for ſig kan gøre Krav paa, og de anſer det ſom deres Pligt at være behjælpelig med at forſvare alle andre i Nydelsen af dens herlige Foranſtaltninger. Tillige tro de Sidſte-Dages Hellige, at de „bør være Konger, Præſidenter og Ørighed underdanige, ſamt at adlyde, ære og opretholde Lovene; at enhver bør være retſkaffen, ſanddru, kyſt, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt til alle.“

Diſſe ere de, ſom ved deres oprigtige Wandel og ekſemplariſke Opførelſe viſe ſig værdige til at indgaa i Herrens Tempel og deltage i de hellige Tjenefter og Ordinanſer, ſom udføres der. Titufinder af dem ere levende Vidner, der i dybeſte Alvor bevidne, at alt, hvad der bliver ſagt og gjort i Templerne, er af en særdeles ophøjet og ædel Karakter — reen, hellig, opløftende, kun ſaadan ſom burde gøre ſig gældende paa

et Sted indviet og helliget til den Allerhøjeste. Ingen i Verden vil mere kvit modsætte sig noget som helst Forsøg paa at faa dem til at deltage i onde og ulovlige Gerninger eller Udtalelser. De blive udvalgte til den Ære at ingaa i Templet, fordi deres Karakter er saadan, og deres Vidnesbyrd er, at alt, hvad de se og høre der, har til Følge at styrke dem i deres Forsæt at leve i Overensstemmelse med Herrens Befalinger og gøre saa meget godt imod deres Medmennesker, som staar i deres Magt, og at efterleve Landets Love.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortfat fra Side 61.)

2. Kapitel.

Saul som Skoledreng.

Naar en Fødedreng paa den Tid blev 6 Aar gammel, blev han sendt til „Bingaarden“, som den jødiske Lærer kaldte Skolen, for at han der kunde blive udviklet og behandlet med mere Omhu, end Binggaardsmanden giver de allerfineste Slags af sine Vinranker. Ved Tiaarsalderen begyndte han at lære de simpleste af de jødiske Love, og vedblev med saadanne til han var tretten Aar. Saa blev han forfremmet til, hvad de kaldte en „Lovens Søn“, og naar han var 15 Aar, blev han atter forfremmet til højere Uddannelse.

Der var ingen Skolebøger dengang. Eleverne maatte lytte med Opmærksomhed til alt, hvad Lærerne sagde, og erindre det saaledes, at de kunde gengive det i deres egne Ord siden efter. De studerede Aritmeti den jødiske Nations Historie og Naturhistorie, men mest den hellige Skrift, og i Særdeleshed Profetierne om den lovede Messias. Saul, ligesom andre unge Jøder, opfattede ham som en mægtig jordisk Konge, der skulde komme, og drive Romerne ud af Palæstina, og selv regere der, ligesom Saul, David og Salomon havde gjort et Tusind Aar forud. Han gjorde sig ingen Tanke om at Messias allerede var kommen for at være en Konge af en anden Slags, og som Dreng nu boede i Palæstina. For Aarhundreder havde det været hans Fædres Land, og gennem hele sin Barndomstid var han bleven fortalt om dets Skønhed og underfulde Historie. Han blev belært om Jerusalems, dets hellige Stad, og Templet, Herrens Helligdom. Besøgende, som kom derfra til hans Hjem, vilde ved deres Beskrivelser derom opvække i ham et Ønske og Haab om engang at maatte faa Lejlighed til selv at se Jerusalems.

Smidlertid var han nu en jødisk Skoledreng. Der var ogsaa hedenste Skoler, men hans Forældre vilde ikke sende ham hen, hvor saa meget af hvad der lærtes, var urigtigt, og hvor Ungdommen var saa meget udsat for at blive paavirket af det onde.

I Skoleaarene stiftes ofte Venfskab, der varer hele Levettiden, og deres Minder ere blandt de allerfærefte. I visse Henseender ere de ulig andre. To Dreng e i samme Skole, velfendte med de samme Omgivelser, og fom have de samme Studier, og gaa Side om Side frem i Klassen; derefter komme i samme Højskole, Akademi eller Univerfitet for at berebe fig for samme Profefsion, og faaledes have samme Plan lagt for deres Fremtid — have maaffe hjulpet hinanden igennem Vanffelighederne i deres Undervisningsaar — faadanne Elever have faa meget tilfælles i deres Karakter, at deres Venfskab knytter fig ftærkere og ftærkere. Undertiden er dette Venfskab nyttig i deres Fremtid, i Særdeleshed, naar Prøvelfer ligge paa deres Vej.

Et faadant Venfskab havde Saul ftiftet i fin Barndom. Halvfjerds Mil fra hans Hjem paa en Ø, fom kaldes Cypem, var der en Dreng med samme Formaal for Fremtiden og af en lignende Karakter, fom blev fendt til Tarfos for at blive undervift i en jødifk Skole. Der kom han i Omgang med Saul. Skønt de planlagde om engang at kunne være sammen i Univerfitetet i Jerufalem, tænkte de dog aldrig paa, at der vilde komme en Tid, da en af dem vilde være maaffe den eneste Ven, den anden havde i den Stad, eller at de for 2 Aar ftulde leve og bo sammen, eller at de ftulde rejfe og virke sammen for ham, fom da var en Dreng i Nazaret og dem ganffe ubekendt, men fom de engang ftulde erkende fom deres Mefter. Denne Sauls Ven var Barnabas.

Nogle af Jøderne kaldtes for Farifæer, hvilke vare meget omhyggelige for at gøre visse Gerninger, Gud havde befalet Mofes. Men de lærte ogsaa Folket at adlyde andre Love, fom Gud ikke havde givet, af hvilke nogle vare meget urimelige og vanffelige at overholde. Farifæerne forestillede fig at være meget bedre end andre Jøder, og undertiden holdt lange Bønner og gav Penge til Templet og Gaver til fattige, ikke juft for at behage Gud, men for at blive fet af Menneffer og af diſe at blive omtalte fom særdeles gode. De habede faadanne, fom ikke vare af samme Mening fom dem selv. Ofte kunde det fe ud, fom om de gjorde gode Gerninger, naar de paa samme Tid vare hyllerefte og kun havde et udbortes Gudfrugtigheds Skin. De vare hoffærdige, uretfærdige, egenfærlige, begærlige og falffe. Ofte irettesatte Frelseren dem for deres Synder. Derfor habede de ham, og nogle af dem hjalp til at forſæfte ham.

Dog var der nogle gode Mænd iblandt dem. En af diſe kendes ved Navn Joſeph af Arimthea; en anden var Mikodemus. Sauls Bedſtefader var en Farifæer, og ligeledes var hans Fader, fom maaffe ogsaa var en god Mand. Han opdragede fin Søn til at være en lille Farifæer, der ftulde være meget paapaſfende med at viſe Sydighed mod de to Slags Love, der blev lært, nemlig Guds og Menneffers Love. Drengen beſtræbte fig ogsaa paa at være god, men ikke altid paa den rette Maade. Han troede, han var retſchaffen, men fandt omjider, at Herren

ikke ansaa ham som saadan. Han blev lært, at om han vilde gøre godt, maatte han være god; at han maatte elske og lyde Gud, fordi dette var ret. Naar vi læse hans Prædikener og Breve ville vi se, hvad han som en lille Farisæer troede om sig selv.

Da Jøderne drog fra Palæstina hen til andre Lande, vedblev de med at dyrke Gud, ligesom de hidtil havde gjort i deres eget Land, og derfor byggede Synagoger, hvori de holdt deres Forsamlinger. Saaledes var der i Tarsos jødiske Synagoger saavel som græske og romerske hedenstempel. Efterhaanden som Saul lagde Mærke til den Forfælskelse, der var paa Udseendet, Klædedragt og Sprog, af Folk fra de forskellige Nationer, saa han ogsaa mere tydelig den store Forfælskelse, der var paa hans Religion og deres. Vi se paa ham som een, der dyrkede den sande Gud i en hedenstet Stad. Han var som den dustende og rene Silje paa Marken voksende blandt ubehagelige og giftige Urter.

Paa Taurusbjærgene græssede mange Flokke af Geder, hvis lange og smukke Haar blev af Befolkningen i Tarsos brugt til mange forskellige Manufakturvarer. De flettede det til Snore, spandt og vævede det til Telte og til Klæder, især for Søfolk, fordi det var vandtæt. Teltmageri ansaas for en god og hæderlig Forretning, skønt Teltmagerens Arbejde kun daarligt lønede sig. Dette var Sauls Faders Haandværk, men han havde muligen andre Jndtægtskilder, og vi ville maasse finde Narfag til at tro, at han ikke var meget fattig.

Enhver jødisk Fader blev af Rabbinerne strengt paalagt som en Pligt at lære sin Søn et Haandværk. Dette var en meget god Regel, thi da kunde Sønnen ved sit Arbejde ernære sig selv, naar hans Fader ikke længere formaaede at skaffe tilveje for ham. Der var et jødisk Ord-sprog, der lød saaledes: „Naar en Fader ikke lærer sin Søn et Haandværk, lærer han ham at stjæle.“ Et andet lød: „Sønnen skulde forandre sit Haandværk, ej heller sin Faders.“

Naar vi erindre, at Jesus i sin Ungdom lærte at være Smedker og Tømrer, kunde vi ogsaa formode, at Saul lærte at blive en Teltmager, først ved at se sin Fader arbejde og selv være ham behjælpelig dermed som Dreng, og senere selv spinde, flette og væve Gedehaar med de Hænder, som han længe derefter erklærede at have erhvervet sig sit Op- hold med. I de sidste 29 Aar af hans Levetid var han baade Apostlen Paulus og Teltmageren Paulus.

Dødsfald. Søster Maren Frederiksen Bohn hensov stille og rolig i Døden den 15. Januar i Salt Lake City. Hun var født i Skibtvad, Norge den 22. Marts 1838; emigrerede til Utah i 1875 med John M. Bohn, der er bekendt som Digter af mange af vore Salmer. Hun efterlod sig mange Venner og døde som en god Sidste-Dages Hellig.

Kæmpe os frem.

Mel.: Marching Home.

Modig maa vi kæmpe, indtil Striden er endt —
 Kæmpe os frem — kæmpe os frem;
 Lønner hist os venter, om vi den har fortjent,
 Naar vi til vor Fader komme hjem.
 Mørkhedens Magter hyde os Trods
 Sandhed vort Vaaben, Gud er med os;
 Dyd er vort Banner, Himlen vort Hjem
 Og Maalet vi stræbe for, kæmpende os frem. (Da Capo.)

Mange have kæmpet under Armod og Nød;
 Kampen var haard — Kampen var haard;
 Mange maatte segne ned i Afmagt og Død,
 Men de Sejerskransen sikkert faar.
 Retfærd og Taalmod fylder vor Barm,
 Tillid til Herrens mægtige Arm,
 Sandhed vort Løsen — Himlen vort Hjem
 Og Maalet vi stræbe for, kæmpende os frem. (Da Capo.)

Kæmper for Guds Rige og vor Saligheds Sag —
 Gud er vor Ven — Gud er vor Ven;
 Fjenden snart maa vige, naar vi kæmpe hver Dag;
 Lad ham ej faa Overmagt igen.
 Kundskab og Lys, vort Bærn og vort Skjold —
 Troen paa Gud vi har i Behold;
 Derfor vi modig kæmpe os frem
 Med Maalet for Øje — i Himmelen vort Hjem. (Da Capo.)
 F. E.

Indhold:

<table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 50%;">Tale af Apostel Hyrum W.</td> <td style="width: 50%;"></td> </tr> <tr> <td>Smith</td> <td style="text-align: right;">65</td> </tr> <tr> <td>Tidens brændende Spørgsmaal ..</td> <td style="text-align: right;">69</td> </tr> <tr> <td colspan="2">Redaktionelt:</td> </tr> <tr> <td>En elsket og højagtet Konge</td> <td style="text-align: right;">72</td> </tr> <tr> <td>Afløsning</td> <td style="text-align: right;">73</td> </tr> </table>	Tale af Apostel Hyrum W.		Smith	65	Tidens brændende Spørgsmaal ..	69	Redaktionelt:		En elsket og højagtet Konge	72	Afløsning	73	<table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 80%;">Forflyttelse</td> <td style="text-align: right;">73</td> </tr> <tr> <td>Foraarskonferencerne</td> <td style="text-align: right;">74</td> </tr> <tr> <td>En Beskrivelse af det store Tempel</td> <td style="text-align: right;">74</td> </tr> <tr> <td>Sankt Pauli Levnedsløb</td> <td style="text-align: right;">77</td> </tr> <tr> <td>Dødsjald</td> <td style="text-align: right;">79</td> </tr> <tr> <td>Vi kæmpe os frem (Poetie).....</td> <td style="text-align: right;">80</td> </tr> </table>	Forflyttelse	73	Foraarskonferencerne	74	En Beskrivelse af det store Tempel	74	Sankt Pauli Levnedsløb	77	Dødsjald	79	Vi kæmpe os frem (Poetie).....	80
Tale af Apostel Hyrum W.																									
Smith	65																								
Tidens brændende Spørgsmaal ..	69																								
Redaktionelt:																									
En elsket og højagtet Konge	72																								
Afløsning	73																								
Forflyttelse	73																								
Foraarskonferencerne	74																								
En Beskrivelse af det store Tempel	74																								
Sankt Pauli Levnedsløb	77																								
Dødsjald	79																								
Vi kæmpe os frem (Poetie).....	80																								